

1

Nu

Ik ben al mijn halve leven op zoek naar Sawyer als ik hem ontdek bij de Slurpee-machine in de 7-Eleven aan Federal Highway. Hij staart door het glas naar de bevroren, draaiende, neonkleurige massa alsof hij verwacht dat daardoor de mysteries van het universum aan hem zullen worden geopenbaard.

Nu ik erover nadenk, misschien verwacht hij dat ook wel.

Ik blijf staan. Ik staar. Ik moet kauwgum en frisdrank kopen, en een pak knabbels voor Hannah, maar ik weet nu al dat ik met lege handen de winkel uit zal lopen. Over een kwartier moet ik op school zijn voor die stomme les boekhouden. Regenwater van de stortbui die ik net op mijn kop heb gekregen, druppelt uit mijn vlecht-voor-alle-gelegenheden op de smoezelige linoleumvloer; er vormt zich een plasje rond mijn voeten.

‘Hé, Reena.’ Zomaar ineens, zoals altijd. Ik ben gesnapt. Voorzichtig en geconcentreerd draait hij nu een deksel op zijn plastic beker. Het is nog nooit iemand gelukt om Sawyer LeGrande stiekem te besluipen, en als hij zich omdraait om me aan te kijken, is het alsof hij niet eens een beetje verbaasd is. Zijn haar is ’m bijna helemaal gesmeerd.

‘Hé, Sawyer,’ zeg ik langzaam terwijl er in mijn hoofd een geluid als van golven en gebulder klinkt. Ik steek mijn wijsvinger door mijn sleutelring en knijp, het koude metaal boort zich in mijn handpalm, en het komt bij me op dat het ontzettend oneerlijk is dat hij na al die tijd, God mag weten waarvandaan, plotseling zongebruind en stralend opduikt terwijl ik eruitzie als een verzopen zwerfkat. Ik heb geen make-up op, in

de knieën van mijn spijkerbroek zitten grote gaten en ik ben minstens vijf kilo zwaarder dan de laatste keer dat we elkaar zagen. Maar voordat ik de tijd krijg om fatsoenlijk voor paal te staan, is hij al langs de maischips en de *beef jerky* gelopen om me stevig te omarmen. Alsof we dat met de regelmaat van de klok doen.

Hij ruikt hetzelfde, is het eerste wat me opvalt, naar zeep en naar van alles wat in de grond groeit. Ik knipper met mijn ogen. ‘Ik wist niet...’ begin ik, niet helemaal zeker van wat ik nu precies wil opbiechten en niet wist. Alles misschien wel, achttien jaar aan universele waarheden die anderen allang hebben uitgevogeld, behalve ik.

‘Ik ben pas gisteren teruggekomen,’ zegt hij. ‘Ik ben nog niet in het restaurant geweest.’ Hij glimlacht op die typisch trage manier van hem, scheef, die glimlach die ik sinds de brugklas uit mijn systeem heb geprobeerd te wissen. ‘Ik geloof dat ik heel wat mensen verras.’

‘Gelóóf je dat?’ snauw ik voordat ik mezelf kan tegenhouden.

Sawyer houdt op met glimlachen. ‘Ik... ja,’ zegt hij. ‘Dat geloof ik.’

‘Oké.’ Iets beters kan ik niet verzinnen. Ik kan helemaal niets verzinnen, en zo was het altijd al met Sawyer. Je zou toch denken dat ik daar nu wel een beetje overheen zou moeten zijn gegroeid. Vroeger, toen we in Antonia’s nog dezelfde diensten draaiden, liet ik voortdurend borden uit mijn handen vallen, vergat welke bestelling voor wie was en verwisselde rekeningen. Op een avond, toen ik vijftien was en hij achter de bar stond, bestelde een vrouw aan een van mijn tafeltjes een Sex on the Beach. Het kostte me zo veel tijd voor ik genoeg moed had verzameld om die woorden tegen hem uit te spreken, dat die mevrouw bij mijn vader over de langzame bediening klaagde en ik na sluitingstijd de keuken moest schoonmaken.

‘Mijn moeder heeft het me verteld...’ zegt hij nu, waarbij zijn stem wegsterft. Hij probeert het nog een keer. ‘Over...’

Ik zou hem graag een eeuwigheid tussen hemel en aarde willen laten zweven, aan de galg, maar uiteindelijk ben ik toch degene die als eerste de stilte doorbreekt. ‘Hannah,’ help ik hem, en ik vraag me af wat zijn moeder hem nog meer heeft verteld. Ik kan het niet laten om naar zijn gezicht te staren. ‘Ze heet Hannah.’

‘Ja, die bedoel ik.’ Sawyer ziet eruit alsof hij zich niet op zijn gemak voelt, alsof hij op iets wacht. Misschien wil hij dat ik gewoon mijn mond opendoe en zoiets zeg als: *Welkom thuis, hoe was je reis, we hebben een kind op de wereld gezet*, maar ik hou mijn kaken stijf op elkaar. Laat hém maar eens flink zweten, denk ik gemeen, laat hij voor de verandering maar eens in zijn rikketik zitten. De Slurpee is knalgroen, als een alien. Mijn vlecht heeft een natte plek op mijn t-shirt achtergelaten. Sawyer verplaatst ongemakkelijk zijn gewicht van het ene been op het andere. ‘Dat zei ze.’

Daar staan we dan. We halen adem. Ik hoor het gegons en gekletter in de winkel om ons heen, alles killig en koelinstallatieverlicht. Boven zijn linkerschouder hangt een enorme, schreeuwerige poster van worstenbroodjes. Ik had me dit anders voorgesteld.

‘Nou,’ zeg ik na een minuut in een poging het luchtig te houden, maar ik ga daarmee van hier tot gunter de mist in. ‘Leuk dat ik je tegen het lijf loop. Misschien moet ik maar eens gaan pakken waarvoor ik hier kwam, of eh...’ Ik hou op, pel een strengetje haar van mijn voorhoofd en werp een blik omhoog naar de brommende tl-buizen. ‘Sawyer, ik moet nu echt weg.’

Spiertjes in zijn kaak trekken, een ietsepietsje, het zou je nooit zijn opgevallen als je niet, zoals ik, je hele tienertijd zulke dingen had gedaan als kijken naar zijn kaak. ‘Reena...’

‘O, joh, alsjeblieft, niet doen.’ Ik wil het hem niet makkelijk maken. Dat zou ik ook niet moeten doen. Omdat hij degene is die is verdwenen, de benen nam zonder zelfs maar *dag, tot ziens* of *ik hou van je* te zeggen. Omdat hij degene is die zomaar is vertrokken. ‘Luister eens, wat je ook tegen me wil zeggen, maak je niet druk. Het is allemaal op z’n pootjes terechtgekomen, nietwaar?’

‘Nee, dat is het niet.’ Hij staart me aan en ik herinner me ineens zo duidelijk hoe hij eruitzag toen hij acht was, toen hij elf was, toen hij zeventien was. Sawyer en ik gingen pas een paar maanden met elkaar voordat hij ervandoor ging, maar zelfs als we nooit een stelletje waren geweest, was hij voor die tijd al zo lang mijn superster dat hij met die move een dolk door mijn hart stak.

Ik haal mijn schouders op en kijk om me heen naar het ijs, naar de schappen met pruimtabak en chips. Ik knik. ‘Ja, hoor, zeker weten.’

‘Kom op, Reena.’ Sawyer schommelt heen en weer op zijn hielen alsof ik hem een zet heb gegeven. ‘Loop nou niet voor me weg.’

‘Ik weglopen voor jóú?’ Het komt er veel luider uit dan de bedoeling was en ik haat mezelf omdat ik hem laat blijken dat ik hem nog steeds niet ben vergeten, dat ik hem nog steeds meedraag in mijn hart. ‘Iedereen dacht dat je ergens dood in een of andere steeg lag, Sawyer. Ík dacht dat je ergens dood in een of andere steeg lag. Dus misschien ben ik niet degene met wie je het moet hebben over weglopen voor jóú.’

Het klinkt gemeen en zelfverzekerd, en heel even ziet mijn machtige duivelskunstenaar Sawyer er zo hulpeloos uit, zo ontzettend zielig, dat mijn hart bijna nog een keer breekt. ‘Doe dat nou niet,’ vraag ik hem rustig. ‘Dat is niet eerlijk.’

‘Ik doe niks,’ zegt hij, en hij schudt zijn hoofd, herstelt zich. ‘Ik doe niks.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Sawyer, ga nou maar...’

‘Je ziet er puik uit, Reena.’

Zomaar ineens is hij weer leeuwen aan het temmen; de hele situatie is zo surrealistisch dat ik bijna begin te glimlachen. ‘Hou je mond,’ zeg ik tegen hem en ik probeer het te laten klinken alsof ik het meen.

‘Hè? Hou zelf je mond.’ Alsof hij een zesde zintuig heeft om mij klein te krijgen, grijnst Sawyer. ‘Zien we elkaar binnenkort nog ergens?’

‘Ben je dan van plan hier ergens te blijven?’

‘Ja.’ Sawyer knikt. ‘Ik denk het wel.’

‘Nou ja.’ Ik haal mijn schouders op als iemand die geen trillende handen heeft, als iemand wiens keel niet wordt dichtgeknepen. Ik raakte er eindelijk aan gewend dat hij er niet meer was. ‘Nou, toevallig woon ik hier ergens.’

‘Ik wil graag kennismaken met die dochter van je.’

‘Ik bedoelde dus dat zij hier ook woont.’ Vaag ben ik me ervan bewust dat er andere mensen in dit gangpad lopen, normale mensen die hier even snel boodschappen doen en van wie het leven op deze geweldige ochtend niet ineens een onverwachtse wending heeft genomen. Een van

hen duwt me zachtjes opzij om bij de Cheetos te kunnen. Buiten regent het nog steeds als een gek, alsof het einde van de wereld nabij is. Ik adem zo rustig uit als ik kan. ‘Doei, Sawyer.’

‘Tot ziens, Reena,’ zegt hij, en als ik niet beter zou weten, zou ik denken dat het een belofte was.

2

Toen

‘*Gin!*’ riep Allie triomfantelijk terwijl ze haar laatste kaart op de quiltsprei op mijn bed gooide en haar spitse kin zegevierend ophief. ‘Ik heb je ingemaakt.’

‘Bah, echt waar?’ Ik plofte achterover op de kussens en liet mijn voeten op haar schoot vallen. Het grootste deel van de middag hadden we ons afgebeeld met een belachelijk ingewikkelde versie van rummy, waarvan we de starre en complexe zelfverzonnen spelregels nog nooit aan iemand anders hadden kunnen uitleggen – wat eigenlijk niks uitmaakte, omdat we altijd alleen maar met elkaar speelden. ‘Ik pas.’

‘Je kunt niet passen als je al hebt verloren,’ zei ze. Ze stak haar hand uit naar mijn ladekast en scrolde door de muziek op mijn laptop. Uit de minispeakertjes klonk even later een koortje dat zomerpop zong, muziek waar zij het meest van hield. ‘Op dat moment kun je je alleen nog maar... gewonnen geven.’

Ik lachte en schopte haar, heel zachtjes. ‘Tuthola.’

‘Je bent zelf een tuthola.’

‘En je moeder ook.’

Een tijdje relaxten we in stilte, ongedwongen en vertrouwd. Allie plukte gedachteloos aan een rafeltje aan de zoom van mijn spijkerbroek. Aan de muur hingen posters van de Brug der Zuchten in Venetië en van Parijs in de schemering – allebei bespikkeld met vetvlekjes in de hoeken van het plakspul waarmee ik ze had opgehangen en weer verplaatst tot ik helemaal tevreden was. Het was op dat moment voorjaar, bijna zomer,

en we zaten in de derde klas; de wereld voelde oneindig groot, en onmogelijk klein.

‘Hé, meiden.’ Mijn stiefmoeder, Soledad, verscheen in de deuropening, haar zwarte haar was kunstig boven op haar hoofd opgestoken. ‘Roger en Lydia kunnen hier ieder moment arriveren,’ zei ze tegen me. ‘Kun je naar beneden komen om de tafel voor me te dekken?’ Zonder de moeite te nemen om op mijn antwoord te wachten – ik zou toch wel ja zeggen, zoals altijd –, voegde ze er onmiddellijk aan toe: ‘Allie, schat. Eet je mee?’

Allie fronste haar voorhoofd en wierp even een blik op de wekker op mijn nachtkastje. ‘Ik denk dat ik naar huis moet,’ zei ze met een zucht. Ze was een paar weken daarvoor alwéér betrapt op winkeldiefstal, een plastic zonnebril en een zijden sjaal uit de Gap dit keer, en haar ouders hielden haar heel erg kort. ‘Nee, maar toch bedankt.’

‘Oké.’ Soledad glimlachte en voordat ze zich omdraaide, klopte ze twee keer op de deurpost waarbij het fijne goud van haar trouwring tegen de verf tikte. ‘Wil je voor één persoon extra dekken, Serena?’ riep ze over haar schouder. ‘Sawyer komt vanavond ook, geloof ik.’

Onmiddellijk keken Allie en ik elkaar aan en onze ogen werden groot. ‘Ik kan wel blijven,’ verkondigde Allie meteen, en ze sprong op als een prairiehond. ‘Ik bel mijn... eh. Ja. Ik kan wel blijven eten, zeker weten.’

Ik lachte zo hard dat ik bijna van het bed viel, en terwijl ik nog lag bij te komen, bedacht ik dat ik wel wat make-up moest opdoen. ‘Je bent zó doorzichtig,’ zei ik. Ik hees mezelf overeind tot ik op de grond stond, en alsof mijn hart niet als een drillboor in mijn borst bonkte, liep ik daarna zo nonchalant mogelijk richting de gang. ‘Kom op, nerd. Jij mag de servetten vouwen.’

Twintig minuten later stormde Lydia LeGrande de keuken in, een en al zelfvertrouwen en kolossale halskettingen, en ze gaf me een vluchtige kus op mijn wang. ‘Hoe is het met je, Reena?’ vroeg ze, maar ze wachtte niet op een antwoord van mij. Ze zette een dienblad vol verschillende luxe kaasjes op het aanrecht en begon de plasticfolie eraf te pulken. Roger kwam achter haar aan met een fles wijn, waarbij hij zijn niet geringe

omvang met verbazingwekkende behendigheid door de keuken loodste, en legde ter begroeting een hand op mijn rug. ‘Hallo, dame,’ zei hij.

De LeGrandes waren de beste vrienden van mijn vader en Soledad, de mannen vennoten van het restaurant waar we allemaal werkten, en samen gingen we op vakantie naar de Keys en naar openluchtconcerten in Holiday Park. Hun spelletjes Koehandel waren luidruchtig en legendarisch. Lydia had samen met mijn moeder gestudeerd. Zij en Roger hadden mijn vader en moeder aanvankelijk aan elkaar voorgesteld, en toen mijn moeder doodging aan de complicaties van multiple sclerose, toen ik vier was en mijn vader het te druk had met tekeergaan tegen God om te denken aan dingen zoals middageten en schone sokken, had Lydia Soledad ingehuurd. Ze trok bij ons in en in die tijd beseft Lydia nog niet dat ze een tweede vrouw voor mijn vader had opgedoken, net zoals ze hem zijn eerste vrouw had bezorgd. Iets meer dan tien jaar later kwamen de LeGrandes nog steeds vaak ’s avonds bij ons eten... maar zelden samen met hun zoon.

Vanavond had ik echter het geluk aan mijn kant of stonden de manen van een of andere verre planeet op één lijn, omdat Sawyer inderdaad achter hen aan naar binnen schoof, in spijkerbroek en t-shirt, en met zijn donkerbruine, golvende haar. Om zijn nek hing een klein half maantje dat hij altijd droeg, dof geworden en dun. Allie en ik waren nog steeds bezig met het dekken van de tafel: ze hield krampachtig een handvol vorken vast. ‘Jij,’ zei mijn vader als een soort begroeting tegen Sawyer toen hij vanuit de tuin, waar hij de grill had aangestoken, kwam binnenkuieren. ‘Ik heb een plaat die je moet horen. Een echte plaat. Herbie Hancock. Kom mee.’

‘Mijn zoon is uit zijn hum,’ zei Roger zachtjes om mijn vader te waarschuwen, maar Sawyer begroette Soledad gewoon met een kus, knikte naar mijn vader en liep achter hem aan de woonkamer in waar de grote stereo-installatie stond. Sawyer was zijn petekind en was opgegroeid zwervend door de volle gangen van ons huis; mijn vader had hem meer dan tien jaar geleden leren pianospelen.

‘Hoi, Reena,’ zei hij afwezig, en hij knikte naar mij terwijl hij langsliep – zo dichtbij dat ik hem kon ruiken, naar zeep, fris. Ik had hem een paar

dagen eerder op het werk gezien. Hij had al bijna een jaar niet meer bij ons gegeten.

Ik slikte en als kiezelstenen tegen een ruit tikte mijn hart tegen mijn ribbenkast. ‘Hai.’

Sawyer zat twee klassen hoger dan wij, in de vijfde, hoewel hij veel ouder leek – meer van de leeftijd van mijn broer Cade dan van mij. Zo lang ik me kon herinneren was dat al zo geweest, alsof hij al duizend verschillende levens had geleefd. Hij stond achter de bar in het restaurant en kwam alleen op school opdagen als hij er zin in had. En meestal negeerde hij mij, niet opzettelijk maar op de manier waarop je een reclamebord op de zijkant van een gebouw negeert dat je iedere dag ziet. Ik was een deel van de omgeving die er een geheel mee vormde, zo vertrouwd dat je met het blote oog volstrekt onzichtbaar bent.

Maar Allie, Allie was niet zo makkelijk te negeren.

‘Hallo, Sawyer!’ riep ze, haar krullen wipten synchroon met haar aantrekkelijke, knikkende hoofd. Ze had iets anders aangetrokken, had een topje van mij geleend – eenvoudig zwart met smalle bandjes en zonder tierelantijnen. Haar schouders zaten onder de zonneproeten. ‘Lang niet gezien.’

Sawyer bleef staan en keek met enige belangstelling naar haar. Roger was op dat moment achter Soledad aan het terras op gelopen; mijn vader was in de woonkamer verdwenen. Lydia deed zoals gebruikelijk alsof ze thuis was in de keuken, rommelde in de bestekla op zoek naar messen voor haar kaasjes. Allie glimlachte alleen maar.

Ik hield alles angstvallig in de gaten. Ze kenden elkaar uiteraard van ik weet niet hoeveel familiefeestjes, verjaardagen en diploma-uitreikingen, de gangen op school. Maar ze waren niet met elkaar bevriend, in de verste verte niet, en daarom was ik zo verbaasd toen hij naar haar glimlachte, traag en moeiteloos. ‘Nee maar,’ zei hij terwijl hij zijn kin naar haar ophief. ‘Lang niet gezien.’